

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci *žalobce: I.M.*, narozený ..., státní příslušnost Ukrajina, t.č. bytem ..., *zastoupeného: Mgr. Petr Václavek*, advokát se sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1, proti *žalovanému: Ministerstvo vnitra*, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, v řízení o žalobě ze dne 9.5.2017 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.4.2017 č.j. OAM-464/ZA-ZA14-ZA16-PD1-2014 a o nákladech řízení o kasační stížnosti,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Dne 10.5.2017 byla zdejšímu soudu doručena včasná *žaloba žalobce ze dne 9.5.2017*, která přes výzvu soudu nebyla doplněna, *proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.4.2017 č.j. OAM-464/ZA-ZA14-ZA16-PD1-2014*, jímž bylo rozhodnuto, že podle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., *o azylu*, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**), se doplňková ochrana neprodlužuje. Žalobce v žalobě uvedl, že kvůli bezpečnostní situaci v zemi jeho původu mu byla udělena rozhodnutím správního orgánu ze dne 13.1.2015 doplňková ochrana, avšak jeho žádosti o prodloužení doplňkové ochrany nebylo vyhověno přesto, že s ním byl proveden dne 24.1.2017 pohovor, ve kterém sdělil, že má leukémii a v Doněcku, odkud pochází, stále pokračuje válka, proto by se zde nemohl léčit. Dále popsal způsob léčby na Ukrajině, vyjádřil se ke svým rodinným poměrům, ke svému onemocnění i jeho léčení v České republice (dále jen **ČR**). Také sdělil, že žalovanému předložil i doklady o uzavření sňatku se státní příslušnicí Ukrajiny, která má trvalý pobyt v ČR, a vyjádřil se k aktuální situaci v zemi původu, kdy z veřejných zdrojů získal přístup ke zprávám Informačního analytického centra Národní bezpečnosti Ukrajiny, z nichž vyplynulo, že v Doněcku dochází k bojům, jen během dne 8.5.2017 přitom došlo k 21 útoků, z toho 12 mělo za následek těžce

zraněné. Rovněž uvedl, že neprodloužením doplňkové ochrany může být vážně ohrožen jeho život a zdraví a nesouhlasil s tím, že by v léčbě mohl pokračovat na jakémkoliv místě Ukrajiny. Popsaný stav na Ukrajině žalovaný dle něho v podstatě nerozporuje, tedy je s podivem, že dospěl k závěru, že pominuly již důvody k prodloužení doplňkové ochrany. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. *(K žalobě byly připojeny kopie napadeného rozhodnutí, kopie lékařských zpráv a kopie strojově přeloženého Shrnutí Informačního a analytického centra Národní bezpečnosti Ukrajiny ke dni 29.4.2017 až 8.5.2017 bez označení internetového zdroje).*

Napadeným rozhodnutím ze dne 7.4.2018 č.j. OAM-646/ZA-ZA11-ZA16-PD1-2014 nebyla žalobci prodloužena doplňková ochrana podle § 53a odst. 4 zákona o azylu. Z odůvodnění rozhodnutí vyplynulo, že dne 14.12.2016 podal žalobce žádost o prodloužení doplňkové ochrany v ČR, kdy uvedl, že důvody, kvůli kterým mu byla udělena doplňková ochrana, stále trvají, neboť situace v jeho vlasti se nezměnila. Původně bylo k udělení mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany přistoupeno z důvodu, že bezpečnostní situaci v místě bydliště žalobce na Ukrajině nebylo možné považovat za natolik uspokojivou, aby umožňovala jeho bezpečný návrat do vlasti. Správní orgán konkrétně shledal, že žalobce, který žil a pracoval v městě Doněck, neměl možnost zajistit si dlouhodobější zázemí v jiné části Ukrajiny, jelikož v Doněcku žijí i jeho nejbližší příbuzní, o jejichž pomoc by se případně mohl opřít. V případě jeho návratu do jihovýchodní oblasti Ukrajiny, konkrétně místa dřívějšího trvalého bydliště žalobce, ve kterém docházelo k eskalaci střetů ukrajinských vládních vojsk, Národní gardy a uskupení separatistů, tak správní orgán nemohl zcela vyloučit závažné problémy, jejichž dopad na život jmenovaného nebyl schopen předvídat.

Dne 24.1.2017 byl s žalobcem proveden pohovor za přítomnosti tlumočnicka ruského jazyka, kdy sdělil, že má leukemii a v Doněcku, kde žil, pokračuje válka a neplatí zde ukrajinské zákony, v důsledku čehož by nemohl chodit na lékařská vyšetření, které jsou pro něho nutností, když musí pravidelně sledovat svůj zdravotní stav a užívat medikamenty. Vzhledem k nemoci pro něho nebylo možné se přestěhovat jinam na Ukrajině. V ČR žije jeho manželka, teta a dva bratrance. V současnosti je jeho zdravotní stav stabilní, domníval se, že na Ukrajině by se mu nedostalo dostatečné zdravotní péče, pokud by se přestěhoval, měl by problémy dostat se k medikamentům. Žalobce na závěr využil svého práva na zpětné přetlumočení, žádné námitky k protokolu neměl.

Správní orgán při posuzování žádosti o prodloužení doplňkové ochrany žalobce vycházel především z jeho výpovědi a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Žalobce měl možnost se v rámci řízení seznámit s podklady rozhodnutí, tohoto práva využil, nijak podklady nedoplnil, ani nevyslovil žádné námitky proti těmto informačním zdrojům či způsobu jejich získání; také uvedl, že žádal o mezinárodní ochranu v ČR původně kvůli tomu, že má leukemii a nemůže dostávat potřebnou léčbu na Ukrajině, protože potřebuje pravidelně dostávat léky k léčbě nemoci a i pravidelnou kontrolu jeho stavu.

Na základě shromážděných informací žalovaný dospěl k závěru, že došlo k takovým zásadním a trvalým změnám situace na Ukrajině ve vztahu k prezentovaným potížím, že udělení doplňkové ochrany již není zapotřebí. Dle Informace OAMP, Situace v zemi, 24.11.2016 stanul po zhroucení režimu Viktora Janukovyče, prezidenta země od února 2010 do února 2014, v čele země Petro Porošenko se politická i bezpečnostní situace v zemi ve srovnání s rokem 2014 v letech 2015 a 2016 stabilizovala a bezpečnostní incidenty se omezily na tzv. linii dotyku, tedy hranice mezi územím kontrolovaným povstalcí z Luhanské a Doněcké lidové republiky a ukrajinskou armádou. Po uzavření tzv. minských dohod v roce 2016 již nebyla vyhlášena žádná další mobilizace, ani se o ní nadále neuvažuje, respektive docházelo k demobilizaci, dohodami se vedle výměny zajatců a zajištění přístupu

k humanitární pomoci vláda zavázala i k decentralizaci země. Obecně došlo po zhroucení režimu V. Janukovyče k řadě reforem ústavy i zákonů vztahujících se k soudní moci, bezpečnostním složkám, ekonomické politice a k boji proti korupci či k decentralizaci. Ukrajinské mediální prostředí se vyznačuje pluralitou a otevřenou kritikou vlády, svoboda projevu je obecně dodržována. Jak zcela jednoznačně vyplynulo z aktuálních informací o situaci na Ukrajině, v období od udělení doplňkové ochrany žalobci došlo na Ukrajině k podstatnému vývoji směrem ke stabilizaci celé bezpečnostní a politické situace. K tomuto závěru dospěl správní orgán po prostudování aktuálních zpráv týkajících se země původu žalobce, z nichž jednoznačně vyplývá, že v současnosti přetrvává napjatá situace pouze na pomezí Doněcké a Luhanské oblasti a v okolí města Mariupol. Bezpečnostní incidenty na východě Ukrajiny se od října roku 2015 omezují výhradně na linii dotyku znepřátelených stran, která probíhá dvěma zmíněnými oblastmi, přičemž v sousedních oblastech, tj. Dněpropetrovské, Charkovské a Záporožské, k žádným ozbrojeným incidentům nedocházelo a nedochází.

Dále žalovaný odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu (dále jen *NSS*) ze dne 8.12.2016 č.j. 9 Azs 196/2016-47, kde bylo konstatováno, že k udělení mezinárodní ochrany nestačí reálná existence ozbrojeného konfliktu, ale je nezbytné, aby konkrétně danému žadateli hrozila v jeho důsledku reálná újma, přičemž u tzv. totálních konfliktů se hrozba reálné újmy předpokládá. Ovšem v případě Ukrajiny situace v současnosti jako „totální konflikt“ není klasifikována, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy, když je tento konflikt izolován pouze na východní část Ukrajiny. Žalobce nesplňuje definici zranitelné osoby dle § 14a zákona o azylu, proto správní orgán neviděl žádnou překážku pro využití tzv. institutu vnitřního přesídlení a připomněl, že žalobce před odchodem z Ukrajiny pobýval v Kyjevě, kde dle svých slov neměl žádné problémy. Osoby pocházející z Luhanské a Doněcké oblasti v současnosti nejsou konfliktem ohroženy, neboť mohou využít institutu vnitřního přesídlení, který je i podporován vládním sociálním programem.

Rovněž se správní orgán zabýval žalobcovým zdravotním stavem, který žalobce uvedl jako hlavní důvod pro prodloužení doplňkové ochrany, ovšem na rozdíl od žalobce byl žalovaný přesvědčen, že žalobce může pokračovat v léčbě i na jiném místě na Ukrajině, když jeho současný stav je stabilizovaný a léčba spočívá v pravidelném užívání léků a ve čtvrtletní kontrole u lékaře, přičemž léky jsou na Ukrajině k dostání a žalobce si je tam sám obstarával a lékařská péče je na Ukrajině dostupná. Navíc před odjezdem byl správním orgánem Ukrajiny poskytnut žalobci invalidní důchod a byl zařazen do státního programu léčby jeho onemocnění. Správní orgán proto dospěl k závěru, že v případě žalobce nebyly naplněny podmínky zákona o azylu pro prodloužení doplňkové ochrany, tudíž žádost zamítl.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 8.6.2017 konstatoval, že dle jeho názoru z obsahu žaloby není zřejmé, v čem konkrétně měl žalovaný dle žalobce pochybit. Žalobní námitky jsou pouze v rovině obecného nesouhlasu s jeho rozhodnutím, aniž by bylo naznačeno, v čem měl rozpor se zákonem spočívat a jaká práva žalobce měla být zkrácena. Za této situace v souladu s ustálenou judikaturou nebylo možné tvrdit, že by žalovaným provedené dokazování bylo nedostatečné a skutková podstata, ze které správní orgán vycházel, neměla oporu ve spise. Proto žalovaný trval na správnosti vydaného rozhodnutí, neboť dle jeho názoru zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí a po jejich posouzení nezjistil žádné důvody pro další prodloužení doplňkové ochrany. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl a souhlasil s projednáním věci bez nařízení ústního jednání.

Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci vyplynulo, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 7.4.2017 i ve vyjádření žalovaného ze dne 8.6.2017 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí, bylo napadené rozhodnutí ze dne 7.4.2017 žalobci předáno dne 28.4.2017. Ze založeného rozhodnutí žalovaného ze dne 13.1.2015 č.j. OAM-464/ZA-ZA14-P06-2014 vyplynulo, že primárním důvodem pro udělení doplňkové ochrany žalobci v roce 2015 na 24 měsíců byla nejasná bezpečnostní situace na Ukrajině nikoli jeho zdravotní stav, kdy v případě jeho návratu do místa jeho dřívějšího trvalého pobytu ve východní oblasti Ukrajiny, kde v té době docházelo k eskalaci střetů ukrajinských vládních vojsk, Národní gardy a uskupení separatistů, nemohl správní orgán zcela vyloučit závažné problémy, jejichž dopad na život žalobce nebyl schopen předvídat.

Usnesením ze dne 15.6.2017 č.j. 60Az 24/2017-63 zdejší soud žalobu žalobce odmítl vzhledem k tomu, že dle něho žaloba obsahovala skutkové okolnosti žalobcova případu, ovšem formulace samotných žalobních námitek byla značně neurčitá, proto soud došel k závěru, že nebyly splněny podmínky řízení a tento nedostatek nebyl přes výzvu soudu odstraněn. Toto usnesení bylo zrušeno *rozsudkem NSS ze dne 4. 7. 2018 č.j. 5 Azs 185/2017-48*, neboť NSS se s názorem zdejšího soudu neztotožnil a došel k závěru, že žaloba obsahuje dostatečně určitý žalobní bod, který umožňuje její další projednání (právní důvody – nesprávné posouzení žádosti žalovaným z hlediska vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu i skutkové důvody – situace na Ukrajině a zdravotní stav žalobce), a věc vrácena zdejšímu soudu k dalšímu řízení s tím, že bude rozhodnuto i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podané žalobcem (§ 110 odst. 3 s.r.s.).

Podáním ze dne 23.8.2018 sdělil současný zástupce žalobce (plná moc ze dne 22.6.2017 byla připojena), že žalobce trvá na nařízení ústního jednání.

Ústního jednání konaného dne 4.10.2018 u zdejšího soudu se nezúčastnil žalobce, jehož nepřítomnost byla omluvena. *Zástupce žalobce* setrval na podané žalobě v plném rozsahu a závěrem navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a požádal o náhradu nákladů za 4 úkony, režijní paušály a DPH, v čemž je zahrnuta i podaná kasační stížnost. Dále sdělil, že jsou naprosto přesvědčeni o tom, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, když žalovaný chybně posoudil zjištěný skutkový stav věci, neboť žalobci byla udělena doplňková ochrana v roce 2015 a od té doby do vydaného rozhodnutí se podstatné skutečnosti pro posouzení daného případu nezměnily. Situace na Ukrajině je stále nestálá a zdravotní stav žalobce je stále velmi vážný a jeho vycestování z ČR dle nich není možné.

Zástupce žalovaného závěrem navrhl zamítnout žalobu a náhrada nákladů řízení nepožadoval, přičemž připomněl, že bylo nutno vycházet z původního rozhodnutí, jímž byla žalobci udělena doplňková ochrana, a to zejména kvůli tomu, že v té době nebylo bezpečné, aby se mohl vrátit na Ukrajinu, tj. do svého domovského státu, s ohledem na tehdy probíhající vojenský konflikt. Hlavní příčinou udělení doplňkové ochrany nebyl zdravotní stav žalobce, k němu samozřejmě bylo i přihlédnuto. Dle jejich názoru je v napadeném rozhodnutí ze dne 7.4.2017 dostatečně vyjádřeno, z jakých důvodů nebyla doplňková ochrana prodloužena, protože situace na Ukrajině se opravdu změnila a to zejména po uzavření tzv. Minských dohod. Ukrajina už není ve válečném stavu, o čemž mimo jiné svědčí i to, že už není středem zájmu sdělovacích prostředků, a to právě kvůli tomu, že se tam nejedná o mobilizaci, ale v současné době jde o demobilizaci, kdy vojáci povolání v rámci mobilizace jsou nahrazováni

profesionálními vojáky; rovněž zdravotní stav žalobce umožňuje, aby se vrátil zpět do svého domovského státu.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., *soudní řád správní*, ve znění pozdějších předpisů (dále jen *s.ř.s.*), *soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen správní orgán)*. Podle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. *ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu*. Podle § 78 odst. 7 s.ř.s. *soud zamítne žalobu, není-li důvodná*. Dle § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. *soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí*.

Podle § 53a odst. 4 zákona o azylu *osoba požívající doplňkové ochrany je oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. Tuto žádost musí osoba požívající doplňkové ochrany podat nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na níž je jí doplňková ochrana udělena. Pokud podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ve stanovené lhůtě zabrání důvody na vůli osoby požívající doplňkové ochrany nezávislé, je oprávněna tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po odpadnutí těchto důvodů. Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále hrozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a). Doplňková ochrana se prodlouží nejméně o 2 roky; je-li důvodné nebezpečí, že by osoba požívající doplňkové ochrany mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ho již narušuje, prodlouží se doplňková ochrana o 1 rok. Při prodlužování doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny se postupuje obdobně*.

Dle § 14 zákona o azylu *„Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“*

Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu *„Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“*

Dle § 14a odst. 2 zákona o azylu *„Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“*

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí z důvodů v ní uvedených, avšak zdejší soud po přezkoumání obsahu rozhodnutí žalovaného a správního spisu dospěl k závěru, že žalobní námitky nebyly důvodné, jak je zřejmé z níže uvedeného.

Soud uvádí, že pro aplikaci shora citovaného ustanovení § 14a zákona o azylu je třeba zkoumat, zda žadatel splňuje stanovená kritéria, která popsal NSS v rozsudku ze dne 31.10.2008, č.j. 5 Azs 50/2008-62. Podle citovaného rozsudku je třeba k udělení doplňkové

ochrany splnit kumulativně následující podmínky: „Žadatel (1) se musí nacházet mimo zemi svého původu; (2) musí mít důvodné obavy, že mu hrozí skutečné nebezpečí (reálná hrozba); (3) vážné újmy; (4) nemůže nebo není ochoten využít ochrany v zemi původu; a (5) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule.“ Udělení doplňkové ochrany je dále vyloučeno v případě, že žadatel splňuje podmínky pro udělení azylu (§ 28 odst. 1 zákona o azylu). Žalovaný se při posouzení žádosti zaměřil především na třetí podmínku, tj. na otázku, zda žalobci hrozí v případě návratu na Ukrajinu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Při posouzení ve vztahu k existenci důvodu pro prodloužení doplňkové ochrany vycházel žalovaný především z výpovědi žalobce a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Jmenovitě vycházel z Informace MZV ČR č.j. 103518/2016-LPTP ze dne 3.6.2016, Informace OAMP – Ukrajina, Situace v zemi, Politická a bezpečnostní situace, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby ze dne 24.11.2016, Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR), Posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině – aktualizace č. 3 ze září 2015, Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 3.3.2016, Zprávy Freedom House: Svoboda ve světě 2016 – Ukrajina ze dne 27.1.2016, Výroční zprávy Human Rights Watch 2016 ze dne 27.1.2016, Výroční zprávy Amnesty International 2015/2016 ze dne 24.2.2016, Zprávy MZ USA o dodržování lidských práv na Ukrajině za rok 2015 ze dne 13.4.2016; veškeré tyto informace jsou součástí správního spisu.

Žalobce neuvedl a ani žalovaný nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, a to již proto, že trest smrti byl na Ukrajině zcela zrušen. Ani žalobce neuvedl žádné individualizované nebezpečí plynoucí pro něj z ozbrojeného konfliktu probíhajícího na části území Ukrajiny, vyjádřil pouze obecné obavy. Na rozdíl od žalobce dospěl správní orgán k závěru, že došlo ke změně okolností, které v roce 2015 vedly k udělení doplňkové ochrany žalobci a s tímto závěrem se ztotožňuje i zdejší soud. Důležitá byla přitom skutečnost, že v průběhu doby došlo na Ukrajině ke změně politické situace, kdy padl režim prezidenta Janukovyče, ozbrojený konflikt je izolován na relativně malém území a nová politická garnitura začala pracovat na mnoha změnách v oblasti právní, politické i ekonomické. Zásadní se přitom jeví fakt, že vláda systematicky pracovala na zlepšení systému podpory tzv. vnitřně přesídlených osob, jak mimo jiné vyplývá z Informace OAMP: Ukrajina – Situace v zemi: Politická a bezpečnostní situace, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby ze dne 24.11.2016.

NSS se v mnoha řízeních ve věcech žádostí o mezinárodní ochranu či správního vyhoštění, které jsou u něj vedeny, k aktuální situaci na Ukrajině vyjádřil. Opakovaně shledal, že navrácení jednotlivců na Ukrajinu je z hlediska naplnění principu non-refoulement možné (srov. např. usnesení ze dne 15.1.2015, č.j. 7 Azs 265/2014–17, ze dne 25.3.2015, č.j. 3 Azs 259/2014–26, či ze dne 19.10.2016, č.j. 1 Azs 179/2016–21). Opakovaně poukazuje též na to, že zhoršená situace se týká pouze části východní Ukrajiny, přičemž vnitřní přesídlení do jiné oblasti státu představuje relevantní možnost občanů Ukrajiny nalézt bezpečí přímo ve své zemi původu (srov. např. usnesení ze dne 15.1.2015, č.j. 7 Azs 265/2014–17, ze dne 31.3.2015, č.j. 4 Azs 15/2015–28, ze dne 30.4.2015, č.j. 9 Azs 13/2015–69, ze dne 17.6.2015, č.j. 6 Azs 86/2015–31, ze dne 14.4.2015, č.j. 10 Azs 17/2015–51).

Ze správního spisu též plynulo, že žalovaný při rozhodování o prodloužení doplňkové ochrany zohlednil skutečnosti žalobcem uváděné, přihlédl i k jeho zdravotnímu stavu, jehož závažnost nijak nesnižoval. Uvedl, že se nejedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav či

závažné onemocnění, které by nemohl žalobce adekvátně řešit v zemi původu. Jeho stav ani nenaznačuje, že by byl v bezprostředním ohrožení svého života nebo by v ČR postupoval ve vlasti jemu zcela nedostupnou léčbu. Žalobce prohlásil, že by se na Ukrajině nemohl léčit z důvodu hrazení financí za případné operace či nízké kvality lékařské péče, ale žalovaný vycházel mimo jiné z Informace Belgického úřadu pro cizince (IBZ) 20.3.2014: Zdravotní péče a sociální zabezpečení, která tvrzení žalobce nepotvrzuje. Zdejší soud v souladu s výše citovanou judikaturou přezkoumal úvahu správního orgánu, na jejíchž závěrech nemohly změnit ani žalobcem uváděné informace při nařízeném jednání o změně jeho zdravotního stavu, s níž se soud plně ztotožňuje, a proto nepřisvědčil tvrzení stěžovatele o nedůsledném zvážení naplnění podmínek § 14 zákona o azylu. Tvrzení žalobce, že nemůže své zdravotní problémy řešit na Ukrajině, není důvodné, jelikož vycházel toliko ze svého subjektivního přesvědčení, že nebude moci svou situaci adekvátně řešit z důvodu méně dostupné a méně kvalitní lékařské péče. Pouze subjektivní přesvědčení však nemůže být důvodem pro udělení azylu z humanitárního důvodu, když z jednotlivých zpráv ani dle žalovaného není zřejmé, že by konkrétně žalobci nebyl umožněn přístup ke zdravotní péči dostupné pro ostatní občany Ukrajiny.

Dle názoru soudu správní orgán postupoval zcela standardně, vzal v potaz veškerá tvrzení žalobce a veškeré zprávy o zemi původu, které měl z oficiálních zdrojů k dispozici a jejichž věrohodnost se žalobce ani nijak nesnažil napadnout. Podle rozsudku NSS č.j. 1 Azs 105/2008-81 „[i]nformace o zemi původu použité ve věci mezinárodní ochrany musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.“ Žalobce měl možnost se se všemi podklady pro rozhodnutí seznámit a jakkoliv je doplnit, této možnosti však nevyužil a pouze se vyjádřil v tom smyslu, že zprávy jsou více zaměřeny na bezpečnostní situaci na Ukrajině a jeho hlavně zajímalo, jak by řešil svůj zdravotní stav, pokud by byl nucen se vrátit na Ukrajinu.

Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s. (výrok I. rozsudku).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovaný žádné náklady řízení nepožadoval a žalobce byl sice úspěšný v řízení o kasační stížnosti, avšak nebyl úspěšný v řízení o žalobě, proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (výrok II. rozsudku).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 4. října 2018

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně